

**AAN DE AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK
VAN DE RAAD VAN STATE
TE 'S-GRAVENHAGE**



Mr. J. Hemelaar
Mr. J.M. Stevers

Korte Mare 14
Postbus 304
2300 AH Leiden

Tel.: 071 – 528 00 25
Fax: 071 – 528 45 00

AANVULLEND HOGER BEROEPSCHRIFT
201105172/1/A3

Geeft eerbiedig te kennen;

L. van Luijk, te dezer zake domicilie kiezende te Leiden aan de Korte Mare 14 (Postbus 304, 2300 AH Leiden) ten kantore van Ad Astra Advocaten, van wie advocaat **mr. J. Hemelaar** in deze als gemachtigde optreedt en bepaaldelijk gevolmachtigd is om het onderhavig hoger beroep in te stellen.

1. Appellante heeft een paspoort aangevraagd in Den Haag. De Burgemeester van 's-Gravenhage heeft afwijzend beschikt op de aanvraag op 8 februari 2010 door de aanvraag buiten behandeling te stellen. Als reden daarvoor werd --kort gezegd-- opgegeven, dat de Burgemeester op grond van de wet niet anders kon, aangezien appellante weigerde haar vingerafdrukken voor opslag te laten afnemen.
2. Appellante heeft daarop bezwaar, beroep en hoger beroep ingesteld. De grieven van het hoger beroep zijn ingediend op 2 mei 2011. Het hoger beroep zal behandeld worden op 2 april 2012.
3. Op 27 februari 2012 is een rapport verschenen dat in opdracht van de Minister van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties is gemaakt, het zogenaamde rapport Bekker (*Onderzoek, in opdracht van minister Spies (BZK), van de heer prof. mr. R. Bekker, naar het verloop van de invoering van digitale biometrische kenmerken in de reisdocumenten en naar de informatieverstrekking aan de Tweede Kamer in de periode 1998-2009*).



4. Het rapport bevestigt veel van de bevindingen van de twee onderzoekers die de WRR-webpublicaties over het onderwerp schreven, "*Happy Landings? Het biometrische paspoort als zwarte doos*" van de hand van Vincent Böhre, en "*Het biometrische paspoort in Nederland: crash of zachte landing?*" van de hand van de heer M. Snijder. Het Rapport Bekker is gepubliceerd op de website van het Ministerie, en vormt zodoende een openbare bron. Hoewel het naar de mening van appellante op de weg van verweerder had gelegen om uw Raad het rapport toe te sturen, zal appellante van de gelegenheid gebruik maken om ter conveniëntie van de Raad het rapport bijgaand aan te bieden (**Productie 4**).
 5. Ook prof. mr. Bekker constateert dat er gebreken kleven aan de politieke besluitvorming, en dat het product niet iets is waar de burger (of de overheid) op kan vertrouwen.
 6. Appellante beroept zich op de bevindingen van prof. mr. Bekker die onderschrijven, dat het opnemen van vingerafdrukken in een database of in de chip bij de huidige stand van zaken niet leidt tot een substantiële verbetering van de kwaliteit van het paspoort, en niet leidt tot het bereiken van de doelen die waren voorgespiegeld door een klein clubje ambtenaren en vervolgens het parlement waren voorgehouden in het traject dat heeft geleid tot de wijzigingen in de paspoortwet en lagere regelgeving.
 7. In dezelfde zin heeft de Voorzitter van de Nederlandse Vereniging voor Burgerzaken vorig jaar zich uitgelaten. De heer Meesters gaf te kennen, dat het product dat er thans ligt teveel mismatches geeft. Hij concludeerde: "*De burger heeft niets aan een identiteitsdocument waarvan de integriteit ter discussie kan komen te staan*". De notitie die de heer C. Meesters aan de Kamer deed toekomen wordt overgelegd als **Productie 5**.
 8. Deze uitlatingen steunen appellante in haar stellingname, dat de opname van vingerafdrukken in een database of in de chips van het paspoort/de identiteitskaart niet een rechtvaardiging kunnen vinden in de doelen die de Minister heeft beoogd met die opname. Die doelen zijn immers met die opname niet bereikt. Die doelen kunnen dus ook niet de inbreuk op de privacy rechtvaardigen.
- ❧
9. Een belangrijk ander doel waar de Minister op heeft geleund en dat door diverse Burgemeesters is aangewezen als de kernredenen waarom het afgeven van vingerafdrukken en opname daarvan in een chip (en/of in een paspoortadministratie) geboden zou zijn, en welke de *pressing social need* zou vormen die een inbreuk op de privacy rechtvaardigt, is de bestrijding van *look alike* fraude.
 10. Gisteren, 20 maart 2012, is er een persbericht uitgekomen van Privacy First, dat documenten



openbaar heeft weten te krijgen, waarvan het bestaan tot dan toe is ontkend door de Minister en Staatssecretaris, alsmede door de Burgemeesters die verweer hebben gevoerd in de diverse procedures.

11. Het persbericht wordt overgelegd als **Productie 6**. De drie rapporten die openbaar zijn gemaakt, worden overgelegd als **Productie 7 t/m 9**.
12. Privacy First meldt, op basis van bestudering van de uitgebreide rapportages, dat de omvang van de geconstateerde *look alike* fraude met Nederlandse paspoorten en ID-kaarten in 2008 $23 + 23 = 46$ ¹ gevallen betrof. Dat is te vinden op p. 45 van het rapport over 2008².
13. In 2009 bedroeg de omvang van deze *look alike* fraude $20 + 13 = 33$. Dat is te vinden op de pagina's 42 en 43 van het rapport over 2009.³ Van deze 33 moeten er nog eigenlijk twee afgetrokken worden, omdat dat vrienden betrof die als grap elkaars paspoort overhandigden bij de grenscontrole op Schiphol⁴. Dat kan bezwaarlijk als *look alike* fraude beoordeeld worden waarvan de bestrijding een *pressing social need* oplevert. Over blijven er dus 31 in 2009.
14. In 2010 gaat het om $8 + 13 = 21$ gevallen. Dat is te vinden op pagina's 52 en 53 van het rapport over 2010.⁵
15. Het gaat dus in totaal om respectievelijk **46, 31 en 21** gevallen in de achterliggende drie jaren⁶.
16. Appellante is van mening, dat het volstrekt maar dan ook volstrekt disproportioneel is, om van miljoenen Nederlanders vier vingerafdrukken te verlangen, wanneer het gaat om een fraude die zó gering van omvang is.

¹ Daarnaast is er nog sprake van enkele gevallen van *look alike* fraude met andere documenten, namelijk rijbewijzen e.d., maar die laat ik hier verder buiten beschouwing. Hetzelfde geldt voor de cijfers van 2009 en 2010.

² Look-alike fraude door zogenaamde 'imposters' wordt door de KMAR gerangschikt onder "geen gelijkenis". De term is een beetje misleidend, maar bedoeld wordt, dat de identiteit van de in het originele en onaangetaste document niet overeenkomt met die van de aanvrager/rechtmatige houder.

³ Zie noot 1

⁴ ECI&D-rapport over 2009 p. 38

⁵ Zie noot 1

⁶ De cijfers in het persbericht van Privacy First liggen in 2009 en 2010 iets hoger, omdat de KMAR bij de mondelinge toelichting op de rapporten per ongeluk de Nederlandse cijfers uit de hoofdstukken 2, 3 en 4 heeft opgeteld bij het samenvattend hoofdstuk 5. Dat geeft een dubbel telling. Die dubbel telling is overigens niet volledig, omdat in de tabellen in hoofdstuk 4 van 2009 de Nederlandse gegevens ontbreken (uit de gegevens van hoofdstuk 5 kan worden gedestilleerd dat het om twee ID kaarten en een paspoort moet zijn gegaan), en Nederland eveneens in hoofdstuk 3 van 2010 ontbreekt mbt tot paspoorten (dat moet één paspoort zijn geweest, en Nederland verschijnt daarmee niet in de top 20). De fout met de dubbel telling is niet gemaakt bij het rapport van 2008.

Het eenvoudigst zijn de gegevens te vinden door in het samenvattend hoofdstuk over documentfraude met Nederlandse documenten te kijken. In alle rapporten is dat hoofdstuk 5.



17. Verweerder zou nog kunnen stellen, dat dit alleen maar de gevonden *look alike* fraude is, en dat het de bedoeling is om méér *look alike*s op fraude te betrappen door de vingerafdrukken, maar dat argument snijdt geen hout. Immers, controle vindt (afgezien van aan de buitengrenzen van het Schengenacquis) pas plaats als er eerder iets verdachts wordt opgemerkt, en niet valt in te zien hoe dan meer *look alike*s tegen de lamp zouden lopen. De controle door de ECI&D die volgt op het opmerken van iets aparts is even deskundig mét als zónder de aanwezigheid van vingerafdrukken! Zou verweerder menen, dat de controle op vingerafdrukken méér foutmeldingen bij de verdachte gevallen oplevert, dan zegt verweerder eigenlijk, dat de KMAR incompetent is, en niet kan achterhalen of iemand een *look alike* is of niet. Naar de mening van appellante moet dat niet al te moeilijk zijn: ofwel men raadplege de lijst vermiste documenten, ofwel men zoek contact met de rechtmatige houder. Hoe dit ook wordt nagegaan, in ieder geval meent appellante dat er geen reden is te veronderstellen, dat de KMAR zijn werk niet goed doet.
18. Als verweerder zou willen beweren, dat er meer *look alike*s tegen de lamp lopen, omdat zij al in een eerder stadium niet herkend worden als mogelijke *look alike* op basis van gedrag, lengte, foto, leeftijd etc, maar wél herkend zouden kunnen worden door de ambtenaar aan wie het paspoort wordt aangeboden wanneer die het paspoort op vingerafdrukken controleert, dan gaat dat natuurlijk alleen maar op in een situatie waarin de controle op vingerafdrukken bijna geen mismatches geeft. In de jaren 2008-2010 zijn tienduizenden paspoorten ter controle op echtheid en authenticiteit aangeboden aan de KMAR (in 2010 op Schiphol alleen al 27.366)⁷. Nota bene: dit aantal betreft niet het totaal van de controle van Nederlandse passagiers en anderen in het land; dat waren er waarschijnlijk miljoenen. Het getal ziet slechts op de gevallen waar de controlerend ambtenaar dacht dat er iets aan de hand was en de hulp van de KMAR inriep. Van deze tienduizenden verdachte gevallen bedroeg het aantal *look alike*s minder dan een promille, zo kunnen we aan de hand van de cijfers van de drie rapporten berekenen.
19. De te verwachten mismatches van vingerafdrukken met de in de chip van het paspoort opgeslagen vingerafdruk bedragen circa 25 %, blijkt uit de informatie die Minister Donner uiteindelijk aan de Kamer heeft verstrekt. Dat betekent, dat de *look alike* in de spreekwoordelijke berg hooi zou verdwijnen als een ontraceerbare speld. Ook langs die weg voegt het opslaan van vingerafdrukken dus niets toe aan de bestrijding van *look alike* fraude. De kans een eerlijke burger aan te treffen wiens vingerafdrukken een mismatch geven, tegenover de *look alike* wiens vingerafdrukken niet overeenstemmen is er een van 250:1 (!)
20. Kortom, met opname van vingerafdrukken in het paspoort en de ID kan de *look alike* fraude bij de huidige stand van zaken niet beter bestreden worden, terwijl bovendien die *look alike* fraude dermate gering in omvang is, dat het niet de rechtvaardiging voor een nationaalbrede inbreuk op de privacy vormt.

⁷ ECI&D rapport 2010 p. 6



21. En hier houdt het niet op. Het is eigenlijk nóg veel erger, als we de rapporten van de KMAR goed bestuderen.
22. Immers, waar het de Minister om te doen is, aldus de verweren die namens de verschillende burgemeesters zijn gevoerd, het betrouwbaarder maken van het uitgifte proces.
23. In de rapporten van de KMAR gaat het --als het over *look alike* fraude gaat-- over personen, die een paspoort of ID van een ander bij zich hebben. Het gaat om een paspoort of ID waar de persoonsgegevens van die ander op staan (inclusief de foto en handtekening van die ander), maar dat gebruikt wordt door de imposter.
24. Het moge duidelijk zijn, dat dit niet een paspoort kan betreffen dat is uitgegeven aan de imposter zelf. Die zou immers zijn eigen handtekening moeten zetten en zijn eigen pasfoto inleveren (tegenwoordig tegelijk met zijn eigen vingerafdrukken). Als van een ander de gegevens correct in het paspoort staan, maar het gebruik van het paspoort is verder niet in orde, dan is er wel sprake van fraude, maar dan is er niet bij het uitgifteproces mis gegaan, want daar zijn dan nog de juiste persoonsgegevens voorhanden en opgenomen. Nee, de vorm van *look alike* fraude waartegen de opname van vingerafdrukken de Nederlandse burger moet beschermen is die waarin een paspoort ten onrechte is uitgegeven. Dan belanden we in de categorie “goed, frauduleus verkregen”.
25. De cijfers voor die categorie zijn respectievelijk $1+0 = 1$; $1+0 = 1$; en $1+1 = 2$ (zelfde pagina's als hierboven). **Dus dan gaat het om één geval in 2008, één geval in 2009 en twee gevallen in 2010.**
26. En daarbij moeten we dan nog bedenken, dat het paspoort dat in 2009 frauduleus werd verkregen niet aan de verkeerde persoon was meegegeven, maar dat men erachter was gekomen dat de Iraanse asielzoeker die het betrof ten onrechte genaturaliseerd was, omdat hij jaren daarvoor niet onder zijn eigen naam asiel had aangevraagd (een ‘Ayaan Hishi Ali-geval’)⁸. Dat is geen *look alike* fraude.
27. Op grond waarvan de drie andere frauduleus verkregen documenten ten onrechte waren afgegeven (*look alike* fraude of een vergelijkbaar geval als de Iraniër), wordt niet beschreven in de rapporten.
28. **Dit leidt tot de conclusie, dat als het om een betrouwbaarder uitgifteproces van paspoorten en ID-kaarten gaat, we maximaal --mogelijk-- één geval van fraude per jaar voorkómen, als iedereen in Nederland zijn vingerafdrukken afgeeft.**

⁸ ECI&D-rapport 2009 p.41



29. Een schrijnender geval van ontbreken van een *pressing social need* kan appellante niet geven.



30. Het vreemde aan de hele discussie is, dat iedereen die er wel eens mee te maken heeft gehad weet, dat *look alike* fraude in de praktijk helemaal niet begint aan de balie waar je een paspoort kunt aanvragen. Dat blijkt ook uit de KMAR-rapporten, die hoegenaamd geen frauduleuze uitgiften constateerden. *Look alike* fraude vindt in werkelijkheid plaats na verlies, diefstal of verkoop van identiteitsdocumenten. Gemachtigde van appellante kent het probleem vanuit mijn eigen praktijk in het strafrecht, en heeft nog nooit meegemaakt dat een door een *look alike* gebruikt document door hemzelf was aangevraagd of afgehaald aan de balie van het stadhuis.
31. Bovendien: men mag niet vergeten, dat het *look alike* argument in de discussie werd ingebracht toen er nog sprake was van het bewaren van de vingerafdrukken ná de uitgifte van het paspoort. Dan had men bij verlies of bij diefstal of bij verdacht gebruik van het paspoort een gegeven in de administratie waaraan men de rechtmatigheid van het houderschap kon toetsen.
32. Dat is nu echter niet meer het geval. Het bewaren van de gegevens na de uitgifte is van de baan.
33. Het *look alike* argument is daarmee ook op losse schroeven komen te staan.
34. Het doel van de EU-Verordening is een veilig uitgifteproces. Dat staat expliciet in de Verordening zelf. Bij dat uitgifteproces heeft men echter in de constructie van vandaag de dag niets meer aan het afnemen van vingerafdrukken, omdat die vingerafdrukken niet aan een eerder vastgestelde identiteit kunnen worden gelinkt. Het enige dat overblijft is dat degene die het document komt afhalen dezelfde moet zijn als degene die het document een paar dagen eerder aanvroeg.
35. Laten we wel wezen: hoe waarschijnlijk is het dat er een *look alike* is, die niet zelf naar de balie gaat om een document aan te vragen, maar wél naar de balie komt om het af te halen? Als hij het tweede durft, waarom dan het eerste niet? En hoe zou hij zonder dat hij het zelf eerst zou hebben aangevraagd überhaupt moeten weten dat hij een aangevraagd reisdocument kan afhalen? En hoe doet hij dat zonder zich te legitimeren (ervan uitgaande, dat bij de aanvraag de aanvrager zich wél kon legitimeren)? Het is volstrekt ongeloofwaardig dat het afnemen van vingerafdrukken hier een vorm van fraude zou kunnen voorkomen, die anders niet zou zijn voorkomen.
36. Appellante wijst er nog eens nadrukkelijk op, dat de vingerafdrukken vervolgens nergens anders worden uitgelezen, dus niet bij de bank waar een rekening wordt geopend, niet bij de



verzekeringsmaatschappij die een polis afsluit, niet bij de telefoonmaatschappij waar een abonnement wordt aangevraagd, niet bij de instanties waar men zich moet legitimeren. Dus op al die plaatsen waar de *look alike* fraude gevreesd wordt, kunnen vingerafdrukken in de chip nimmer een fraudepreventieve werking hebben.

37. Alleen aan de balie van het stadhuis kunnen de vingerafdrukken worden uitgelezen, en --als daartoe in de toekomst autorisatie zou worden afgegeven, maar dat is thans niet het geval⁹-- aan de grens. Uitlezen aan de balie, de enige plaats waar het op dit moment mag, gebeurt in principe niet. Want met een foutenmarge van 20 to 25 % zou dat het vertrouwen in het paspoort ondermijnen. Bovendien gaf de Staatssecretaris in september 2010 aan, dat het personeel niet geschoold is voor een dergelijke taak, en zich daar dus verre van moet houden.

38. Komt een Nederlander nu bij de balie en geeft hij/zij daar een naam op voor de verkrijging van een paspoort, dan kan men aan zijn vingerafdrukken niet zien of hij wel de goede naam opgeeft. Die vingerafdrukken bevinden zich immers voorafgaand aan de aanvraag niet in de administratie, en na de uitgifte van het paspoort (een week later) ook niet meer. Kortom, in niets wordt het uitgifteproces significant betrouwbaarder door de afname van die vingerafdrukken. Dat betekent, dat de inbreuk geen rechtvaardiging kent. Noch in het doel van de verordening (dat op zich lovenswaardig is, maar door deze maatregel niet significant wordt gediend), noch in de vermeende bestrijding van *look alike* fraude. De inbreuk op de grondrechten vormt daarmee een schending.



39. Appellante heeft in beroep en in het hoger beroep reeds naar voor gebracht, dat het ontbreken van de *pressing social need* op welke grond dan ook niet meer kan worden volgehouden ten aanzien van ten minste twee van de vier vingerafdrukken, en ten aanzien van de destijds vereiste langdurige opslag (in een decentrale database). De uitlatingen die de Minister tegenover de Kamer heeft gedaan, gaven aan, dat de aannames waar de wetgever op had gebouwd, en waarnaar steeds wordt verwezen door de burgemeester (verwijzingen parlementaire geschiedenis) onjuist waren. Appellante had dat altijd al aangevoerd. Niet alle argumenten daarvoor die appellante naar voor heeft gebracht, heeft de Minister overgenomen, maar een aantal wel. In het vervolgwetgevings-traject zullen we nog zien hoeveel argumenten de kamer heeft overgenomen. Dat zal in ieder geval de argumentatie zijn die de Minister heeft omarmd, maar wellicht nog méér.

40. In ieder geval is komen vast te staan, dat de motivering van de Burgemeester niet draagkrachtig was.

⁹ Daar moet een weldenkend mens ook niet aan denken, als we de foutmarge in het achterhoofd houden: dat zou in 25 % van de gevallen een gemiste vlucht opleveren en dermate lange wachtrijen bij de douane dat Schiphol de meest gemeden luchthaven van Europa zou worden.



41. Nu zou de Burgemeester kunnen betogen: “*Ja, maar het is op dit moment nog niet uit de wet verwijderd. Ik moet de wet uitvoeren, óók als die geen enkele zin heeft.*”
42. Dat argument kan de Burgemeester echter niet baten.
43. Immers, de Burgemeester zal hebben te toetsen of de inbreuk op de privacy, die de eis van afgifte van vingerafdrukken onbetwist vormt, niet in strijd komt met verdragsverplichtingen. En dan zien we dat de afname van vier vingerafdrukken nooit kan voldoen aan de criteria die het EVRM stelt, als er maar twee vingerafdrukken ergens voor nodig zijn. Dat de inbreuk die artikel 65 lid 1 Paspoortwet maakt op de privacy niet noodzakelijk is in een democratische samenleving is vast komen te staan met de brief van 19 mei 2011 van Minister Donner aan de Tweede Kamer.
44. Maar bovendien zal niemand na de inwerkingtreding van het vijfde lid van artikel 72 PUN nog met droge ogen kunnen beweren dat het opnemen van vier vingerafdrukken iets bijdraagt aan bestrijding van *look alike* fraude (wat appellante op de hiervoor gemelde gronden ook al voor twee vingerafdrukken al een non-argument vond), of aan het vergemakkelijken van een online bevraging van systemen voor het geval een Nederlander op Aruba niet ‘s morgens maar ‘s middags zijn paspoort kwijt raakt en geen seconde zonder kan. Die argumenten gaan allemaal niet meer op sinds definitief is besloten dat het opslaan van deze biometrische gegevens slechts leidt tot ondergraving van de betrouwbaarheid van een reisdocumentenadministratie.
45. Inhoudelijk zal er dus tenminste een andere eis moeten worden gesteld, als de Burgemeester erbij blijft, dat niet volledig kan worden afgezien van het nemen van vingerafdrukken. Die andere eis zal tot uitdrukking moeten komen in een nieuwe besluitvorming. Appellante moet alsdan de gelegenheid hebben om zich erover uit te laten of zij aan die eis wél wenst te voldoen, nu de gedreigde opslag is komen te vervallen.
46. De Burgemeester kan zich er ook om andere redenen niet op beroepen, dat het nu eenmaal een wettelijk voorschrift is. Ten eerste niet, omdat er nergens in de wet met zoveel woorden staat dat de aanvrager haar vingerafdrukken moet afgeven. Een dergelijke verplichting wordt nergens bij wet opgelegd aan burgers. Dat de wet ervan uitgaat dat die vingerafdrukken op de een of andere manier wel bij de burgemeester terecht komen, wil niet zeggen dat er een wettelijke *verplichting* aan burgers is opgelegd om die vingerafdrukken af te geven. In die zin is de paspoortwet geheel anders opgesteld dan het Wetboek van Strafvordering. Daarin zien we meteen een relevant verschil: gedwongen afgifte past in het straftraject, en het past niet om dat (de facto) aan alle onderdanen op te leggen.
47. Maar bovendien past het niet in de sleutel van proportionaliteit en subsidiariteit om twee keer zoveel vingerafdrukken te vragen als de burgemeester nodig vindt. Als de Burgemeester zich zou willen verweren met de stelling, dat een wetgevingstraject nu eenmaal tijd kost, dan hebben we



gezien, dat de Minister, als een hem onwelgevallige rechtsregel hem geld kost, bereid is scherp bekritiseerde wegen te bewandelen en een noodwet in te voeren. Als dat al om iets zo weinig principiëels als legesopbrengsten van een ID-kaart gebeurt, hoeveel te meer is dan belangrijk dat een halt wordt toegeroepen van een bewuste praktijk van voortdurende mensenrechtenschendingen? Kennelijk is er een bewuste keuze om daar geen werk van te maken, althans niet met de vereiste voortvarendheid. Het kan worden toegegeven dat de noodwet die Minister Donner invoerde geen Rijkswet is, maar dat is onvoldoende grond om het verschil in wetgevingsvoortgang te verklaren. Nog immer heeft er geen wetsvoorstel het licht gezien dat naar de Raad van State kon worden gestuurd. Zelfs niet voor het enkele wijzigen van “vier” in “twee”. De burgemeester kan zich dus niet op een situatie van overmacht beroepen. Het is een bewuste keuze van de regering om er niet tijdig genoeg iets aan te doen dat de wet niet deugt, en daar past maar één antwoord op: bewust buiten werking laten van de onderdelen van wetgeving die de rechtsstaat aantasten. In ieder geval zal de burgemeester dus de passages waarin gesproken wordt over de afname van vier vingerafdrukken buiten beschouwing dienen te laten, en deze niet deel te laten zijn van de uitvoering van zijn taken. Verweerder heeft ten onrechte aan deze rechtsplicht geen gevolg gegeven.

48. In dit verband wenst appellante er tevens op te wijzen, dat het de Burgemeester evenmin kan baten om te roepen “*Ja maar, het moet van Brussel!*” Ten eerste niet, omdat van Brussel geen afname van vier vingerafdrukken wordt voorgeschreven. Ten tweede, omdat Brussel zich niet inlaat met de vraag hoe de uitgevende instantie aan de vingerafdrukken komt. Ten derde, omdat Brussel het over een interoperabel formaat heeft waarin biometrische gegevens zouden moeten worden opgeslagen (wat niet perse de chip moet zijn van dezelfde soort als de gekraakte OV-chip). En bovenal, omdat óók bepalingen die in een EU-Verordening staan niet mogen worden toegepast, als ze in strijd komen met de mensenrechtenverdragen.

49. Hier is van groot belang te constateren, dat zowel in de WRR rapporten als in het Rapport Bekker is geconstateerd, dat ‘Nederland’ de rol naar zich toe getrokken heeft om in Europees verband een Verordening vast te stellen waarin de opname van vingerafdrukken in een paspoort werd vastgelegd. De kritiek op het onvoldoende doordacht zijn van die plannen en het uit het oog verliezen van negatieve adviezen, negatieve bij-effecten of onmogelijkheden op technisch vlak raakt dus ook aan de totstandkoming van de Verordening. De kritiek die gegeven kan worden over het Nederlandse wetgevingsproces werkt via de voortrekkersrol van Nederland door naar de Europese wetgeving op dit vlak. Deste kritischer zal dus moeten worden gekeken naar de vraag of de verordening wel voldoet aan de grenzen die het EVRM, het IVBPR, het Europees Handvest en het Dataprotectieverdrag stellen aan de mogelijkheden dergelijke maatregelen aan onderdanen op te leggen. Naar de mening van appellante heeft verweerder dat nog onvoldoende gedaan.

50. Daarnaast acht appellante het van groot belang, dat prof. mr. Bekker in zijn rapport een lans breekt voor het openen van een mogelijkheid gewetensbezwaren te honoreren. Zij meent dat daarmee op



juiste manier invulling kan worden gegeven aan Richtlijn EG 95/46, en zij meent dat de letter van de wet de ruimte daarvoor reeds thans ook laat, indien de tijdelijkheid van haar gewetensbezwaren wordt erkend (namelijk ten minste hangende het wetgevingstraject dat is beloofd, maar anders / ook zolang de techniek nog geen waterdichte beveiliging van de gegevens op de chip en waterdichte verwijdering van de gegevens uit de database garandeert).



51. Het afgelopen jaar is er nog het nodige geprocedeerd door anderen in meer of minder vergelijkbare zaken. Daar is ook een aantal argumenten naar voor gekomen, welke stroken met hetgeen appellante heeft gesteld, en zijn stukken geproduceerd welke ter nadere onderbouwing van haar argumenten kunnen gelden.
52. Minister Donner zelf heeft onder meer in zijn brief van 19 mei 2011 aangegeven, dat de overheid de gegevens niet kan beheeren op een manier dat zij de informatie geheel verwijdert zodra zij dat wenst te doen. In de Nieuwsbrief van 5 maart jongstleden geeft het Ministerie aan, dat het traject waarin de residuen van reeds opgeslagen vingerafdrukken “voor een volgende fase zijn voorzien”. Niemand weet dus wanneer dat eigenlijk technisch haalbaar is (**Productie 10**).
53. Niet alleen het onbedoeld rondzwerven van informatie is iets waarvan appellante meent dat het niet van haar gevegd kan worden zulks te dulden, maar dit geldt ook het risico op ongeautoriseerd uitlezen van haar gegevens vanaf een chip door criminelen of andere personen die de chip trachten te hacken, alsmede de mogelijkheden die (tijdelijke) opslag in de paspoortadministratie en bij de fabrikant biedt aan de inlichtingen en veiligheidsdiensten om zich informatie over haar biometrische gegeven toe te eigenen. Met betrekking tot dit laatste brengt appellante een tweetal webdocumenten in het geding waarop zij zich beroept (**Productie 11**). De documenten zijn gepubliceerd op websites die zij de Staatsraden van harte kan aanbevelen indien zij behoefte zouden hebben aan meer achtergrondinformatie over het onderwerp dat in dit hoger beroep aan de orde is. De vindplaats van de documenten is <http://www.privacyfirst.nl/aandachtvelden/biometrie/item/508-uw-vingerafdrukken-in-de-twilight-zone.html> en https://www.vrijbit.nl/dossier/registratie/dossier-paspoortwet/item/download/170_90cb60f72993c12ec63f7991597c954e.html .





REDEN WAAROM: appellante uw Afdeling verzoekt de aangevallen uitspraak van de Rechtbank te vernietigen met veroordeling van verweerder in de kosten van de procedure in eerste en tweede aanleg, en zelf oordelende alsnog het bezwaar gegrond te verklaren, met toekenning van een tegemoetkoming in de kosten van het bezwaar op de voet van artikel 7:15 Awb.

Leiden, 21 maart 2012

Gemachtigde